

Kronika – puťák 2006 na Jizeře

Účastníci:

Dejf, Ještěrka, Mát'a, Bobr, Frodi, Sam, Komár, Pískle, Šnek, Jiřin, Ofce, Jára, Ati, Vlad'ka, Kapája, Míša, Pat, Džarda, Potkan, Ďulík, Martin, Bujón, David, Soudek, Klapka, Maňu, Terka

Posádky:

Maňu + Terka - *Samba*, Ati + Džarda - 33, Klapka + Kapája - *Paprikos*,
Vlad'ka + Jára - 41, Pat + Míša - *Jahůdka*, Jiřin + Komár + Pó - *Tajfun junior*,
Bobr + Ofce - *Pájova deblovka*, Dejf + Soudek - *Samba*, Ještěrka + Šnek - *Bobík*,
Bujón + David - 11/51, Potkan + Ďulík - *Ďulíkova deblovka*, Pískle + Martin - 221,
Mát'a + Frodi - *dvojková oddílová deblovka*
+ Sam - rychlá autospojka :-)

Trasa:

- 1.Den: Bošán
- 2.Den: Bošán-Soutok Jizery s Kamenicí (kemp Paraplíčko) - busem
- 3.Den: Paraplíčko-Malá Skála
- 4.Den: Malá Skála-Ploukonice
- 5.Den: Ploukonice-Mnichovo Hradiště
- 6.Den: Mnichovo Hradiště-Mladá Boleslav
- 7.Den: Mladá Boleslav-Horky
- 8.Den: Horky-Kochánky
- 9.Den: Kochánky-Otradovice; na Bošán - busem
- 10.Den Bošán

1. den - středa 23.8.:

Srazili jsme se v 10 hodin v naší základně na Bošánu. Jakmile jsme shodili batohy, přišla na řadu trocha administrativy - čelili jsme křížovému výslechu dvojice organizátorů (Dejf a Ještěrka), kterým jsme odevzdávali doplatek put'áku. Brzy zaplatil už i poslední člověk a tak jsme se mohli všichni sejít v hale a poslechnout si pár vřelých slov o tom, o co se všechno bude každá loď starat. Jen Mát'a chudák bude až do pondělí sám - Frodo ještě na vodu nemůže, a tak bude z Matýska externista. Pak jsme si šli dodělávat ještě poslední úpravy a opravy na svých lodičkách a kdo měl hotovo, přišel pomoci holkám s *Paprikosem*, na kterém bylo práce víc než dost. Když došla pryska, bylo vymalováno. Ale nevadí, všechno jsme krásně stihli. Po obědku se odešlo na hřiště na partii fotbalu a dalších míčových her a navečer se pár lidí rozprchlo do Žlutých lázní. Jakmile padla tma, zaplašili jsme ji ohněm, na kterém jsme si opékali buřtíky přivezené naším milým Samíkem. Po večere přišel na řadu opět fotbal, chvilku i nohejbal, a když už i kytaristky a zpěvačky byly moc unavené, odešlo se na kutě.

Ofce

2. den - čtvrtek 24.8.:

Jako na každé akci jsme samozřejmě vstávali moc brzo. Už v osm hodin; a to vtrhnutím Dejfa do klubovny a jeho několika údery do Míšova ramene. Rozcvičku dostali na starost Ati a Míša, kteří vyhnali děti ven a v kroužku se protáhli. Naše služba pod vedením Pata nám připravila výbornou snídani v podobě chleba s marmeládou. Všichni se najedli do sytosti a s chutí se pustili do batikování triček. Starší nejprve navázali loď na vlek, připojili ho k autobusu a pak už batikovali všichni. Spotřebovalo se hodně šňůrek, spousta času u plotny, ale odměna byla veliká. Mezi zeleným a černým vařením triček nám služba nakrájela chleba a namazala ho paštikou. Ve čtvrt na tři už přijel Ruda a začali jsme nakládat vše do busu. Během cesty většina lidí vytuhla, ale holky neúnavně hrály na kytaru. Skoro po dvou hodinách cesty jsme dorazili do kempu, vše vyložili, loď snesli k vodě a na stavění stanů se posilnili mrkví. Služba začala s večeří, ale nejdřív jsme museli jít na dřevo. Pak služba zůstala v kempu, aby mohla vařit, a ostatní se šli podívat na soutok Jizery a Kamenice. Zde nám Míša ukázal svou otužilost: skočil do (pro mě) ledové vody a doplaval k ostrůvku u mostu. Ještě společné foto a vrátili jsme se na šlichtu. Hladovci si nechali ještě přikrojit chleba a po večeři si každý dělal, co chtěl. Někteří zůstali u ohně a poslouchali kytaristy a jiní se rozutekli do stanů.

Pískle a Martin

3. den - pátek 25.8. (konečně VODA!):

Dneska jsme měli vyrazit konečně na vodu. Bohužel v noci začalo pršet, takže jsme ráno (hóóódně pomalu) vylezli ze stanů, nazuli mokré boty a vyrazili na snídani. Sotva jsme dojedli rohlíky s marmeládou, začali jsme balit stany. Za stálého deště jsme dobalili a vyrazili na vodu. Po pěkných vlnkách následoval střídavě volej a peřeje. Na prvním (bohužel přenášecím) jezu jsme schroupli mrkev ke svačině a pokračovali dál. Cestou přestalo pršet a začalo svítit sluníčko. Další jez jsme úspěšně přenesli (až na Dejfa, který ho jel na *Sambě*). Brzy nás čekal další jez, který jsme VELMI ÚSPĚŠNĚ sjeli, až na Bujóna s Davidem a Komára s Jiřinem, kteří se VELMI ÚSPĚŠNĚ cvakli. Hned pod jezem jsme přistáli u kamínkové plážičky. Jakmile jsme snědli chleba se sýrem (oběd), vyložili jsme lodě a postavili stany v kempu. Po chvilkovém zevlování jsme se se svačinou vydali na krásný výlet na Malou Skálu. Šli jsme do kopce, a do kopce, a do kopce... Za odměnu nás na konci čekala krásná vyhlídka na okolí a taky na řeku s jezem. Po krátkém sestupu jsme vylezli ještě na jednu vyhlídku a taky na Pantheon. Když jsme se oklikou vraceli zpátky, začalo znovu pršet. Celí mokří jsme přišli do kempu a sotva jsme se pořádně vyždímali, byla móóóc dobrá gulášovka s chlebem coby večere. Potom jsme si ještě zahráli „frisbíčko“ a pak už se uložili k spánku do našich hodně MOKRÝCH stanů.

Klapka a Kapája

4. den - sobota 26.8.:

Bylo nebylo... Rozcvička. Dnes byla opravdu vypečená rozcvička. Jiřin dělal šaškárny a všichni jsme si užili příma bžundu. Pro obyvatele campu jsme byli opravdu zajímaví - čučeli na nás jak chleba z tašky. K snídani bylo kakaíčko a mazáneček. Všichni jsme se pořádně natláskli a také jsme se dozvěděli, že Papája (Pája) je dnes vedoucím plavby. Několik půlhodin jsme se balili a pak konečně vyrazili do voděňky. Několik minutek krápalo, ale pak naštěstí nekrápalo. K sváče jsme měli okurečku a jezíček, který jsme přetahovali. Za sedmero horami a sedmero řekami byl další jezíček, kde jsme přetáhli kocábky a pak jsme se napapinkali. Měli jsme Lunchmeatek a chlebíček a onionku. Pak jsme chytali letní bronz, odpočinuli a vyrazili zase o kousíček dál na další jezíček. Ten jsme přenášeli, jen Matýsek s Dejfím ho hustácky sjížděli. Dotřetice všeho dobrého se konečně cvakli; všichni na to s napětím čekali a tak jsme se jim pěkně smáli. Další cesta ku kempu byla tradiční a šťastně jsme dorazili na louku, kde jsme se nasvačinkali a ucampili. Pak jsme se sportovně vyžili - zahráli jsme si fotbal - a k večeri jsme měli móóóc dobrou čínu.

Ati a Džarda

5. den - neděle 27.8.:

Dnešek začal fakt dobře, protože poprvé za celý put'ák nepršelo. A tak jsme vyrazili na rozcvičku. Skládala se z toho, že jsme doběhli (teda spíš doklusali) na fotbalové hřiště za campem. Tam jsme si dali pár cvíčků a tríčků a zase jsme odklusali zpět. Pak jsme konečně vyrazili na vodu. Vedoucím plavby byl pro tentokrát Potkan a byl z toho šíleně nervózní, takže jsme z něj měli docela srandu. Ten den jsme měli sjíždět 4 jezy, ale když se u druhého připravoval oběd, tak začalo nejdřív trochu krápat, pak poprchávat, pak pršet, pak lejt no a potom už začaly největší třesky plesky. Takže jsme se běželi rychle schovat pod stříšku, kde ale smrděla mrtvá ovce. Ale ještě jsme neřekly to nejvtipnější. Na tomhle jezu bylo docela dost vody, takže jsme ho sjížděli a cvakli se tři lodě: Jára s Vladěnou, Jiřin s Komárem a Pat s Míšou. Pak jsme si ještě dávali projíždění proudu z jezu a při týhle srandě se cvakli ještě Dulík s Potkanem. To by nebylo nic tak zlého, ale neměli v lodi flašky, takže se ta loď jaksi potopila a oni ji jednoduše ztratili. Pak jsme jí hledali, ale začalo (jak jsme řekly) šíleně lejt. Proto byla vybrána četa, která dostala ode všech neoprén a suchý bundy a šla v dešti a zimě hledat potopenou loď. Zbytek se vydal na cestu do kempu a dokonce pak i přestalo pršet. Večere byla sice šíleně pozdě, ale už na ní nechyběla záchranná četa, která se vrátila i se znovu nalezenou lodí. Byla moc dobrá - knedlíky s masem. No a pak jsme šli na kutě a to byl konec pátého dne.

Maňu a Terka

6. den - pondělí 28.8.:

Probudili jsme se do krásného slunečného dne. Vedle romantického mostíku s pár externisty pod ním (trio Pat, Mišulda a Pištík). Služba nám přichystala vynikající chlebíček s marmeládou, i když původně měla být houstička s marmeládou. Holt Mišánek Šuhajů je tak trochu (spíš víc než trochu) hloupatej. No co nadělat. Hlad je hlad. A boj je boj. Dnešní plavbu vedla šéfmistrová Klapka a hned po snídani zavelela ústup na vodu. Byl to boj, ale nakonec se tak stalo. Čekalo nás příjemných osmnáct mírně tekoucích volejnatých, občas jezových a sem tam peřejkovatých (opravdu jen sem tam) roztomilých kilometrů. Byl to boj. Na krásném prvním jezu nás čekalo přivítání z vyšších míst - prostě svačina. Během dopolední příjemné, mrkvové, jemně oranžové svačinky, kterou nám přichystala služba, začalo ještě z vyšších míst (ne)příjemné osvěžení. Prostě nečekaně začalo pršet (ironickej smajlík). Byl to boj. Jeli jsme dál po příjemně tekoucí stojaté vodě. Po hodině nadmíru příjemného pádlování a pokecání nás čekal druhý - tentokrát obědový - jez. Podávaly se od snídane odleželé houstičky s paštikou a kdo neměl dost, dostal chleba. Byl to boj. Po lehkém spánku některých jedinců se jelo dál - čekal nás ještě poslední jezík. A je tu. Ze začátku byl problém přetáhnout lodě, ale pak jsme dospěli ke zdárnému výsledku. Byl to boj. Když tu náhle se z čistého nebe ozval hlas „svačina“. V tu chvíli se kolem služby nahrnul dav lidí. Byl to boj. Mezitím přešel krátký deštík, při kterém jsme se v dále loučili s jezem. Zamáčkli jsme slzy v oku a na rameni od deště a čekalo nás dnešních posledních pár kilometrů naší oblíbené řeky Jizery. Konec byl v dohledu, ale stále jsme ho neviděli. Po dlouhém boji se objevil. Byl to on v celé své kráse. Konečně. Už jenom najít místo na spaní. Naštěstí jsme narazili na příznivého domorodce na příznivých vlnách. Přespíme u něj na zahradě ne! louce ne! palouku jo! (ironickej smajlík). Už nás čeká jenom rozdělat oheň, postavit rošt (zlostnej smajlík...že jo Potkane! „Kde je ten šroubek, Potkane!“), dojít pro dřevo, udělat žvanec, zaspívat, vyčůrat, pomodlit a spát. A večer napsat kroniku. A jak řek, tak se stalo. **BYL TO BOJ!!!**

Pat a Miša

7. den - úterý 29.8.:

Dnes se vstávalo později, než obvykle. Ranní rozcvička se dnes k všeobecné radosti nekonala a tak jsme den zahájili rovnou snídaní. Ta se skládala z kakaa a devíti buchet do dvojice. Poté jsme si zabalili všechny věci a vyrazili na blízký hrad. Po asi tříkilometrové cestě jsme k němu skutečně dorazili. Z tabule pro turisty nám Ati přečetla něco z historie a po ne příliš záživném výkladu jsme se vydali vzhůru na věž s podivným názvem „Putna“. Po výstupu na vrchol věže jsme se pokochali nádherným rozhledem a nadělali pár foteček. Následovala svačina v podobě melounů no a po skončení prohlídky jsme se vrátili zpět do campu. Během půl hodiny jsme vyrazili na vodu. Plavbu dnes vedl Míša. Po prvním jezu, který byl hned pod campem a který jsme přetáhli, jsme se vydali na dlouhou jízdu volejem. Druhý jez následoval po dvou kilometrech - z lodí jsme vyndali veškerou bagáž a po jednom ho sjeli. Pak jsme se naložili do lodí a pokračovali v jízdě volejem. Další jez jsme přenášeli a uskutečnil se u něho oběd (chleba s česnekovou pomazánkou). Po několikakilometrové plavbě jsme se ocitli u dalšího jezu, který jeli pouze kormidelníci. Všichni jej sjeli v pořádku a brzy jsme dorazili do campu nedaleko vesnice Horky nad Jizerou. Utábořili jsme se, snědli večeři (párek s hodně přesolenou kaší... že jo, Terkol!) a šli spát.

Potkan a Ďulík

8.den - středa 30.8.:

Stalo - nevstalo, spalo - nespalo, svítilo - nesvítilo, hořelo - nehořelo, vařilo - nevařilo se „poryčo“. Nikdo se ale ráno nerozcvičoval, nikdo dodnes neví proč, ale tak nějak to bylo. A tak jsme se v klídku najedli a začali jsme pobalovat věci námi povalené. :-) Když už jsme byli v tom, respektive v „hydro-clothes“, začali jsme přemýšlet nad tím, jak co nejlépe překonat jez, který nás strašil již od večera. Nakonec se rozhodlo, že jez sjedeme. Jako vždy první pokoušeli své štěstí plasty, teda jeden plast; hlavní aktéři - Dejř, Matýsek a *Samba*. Scénář byl následující - rozjezd...hmm, docela dobrý. Dali do toho hodně, ale to jim stejně moc nepomohlo. Dále následoval první hup, pak druhý a hned malá, milá vlnčka, na které trošičku nabrali, teda spíš víc než míň. No a pak už to šlo všechno samo - naší milé vlnce přišly pomoci i další a tak se stalo, že i když sluníčko svítilo-nesvítilo, Mát'a a Dejř plastovou lodičku uchlastali. Potom jeli „lamino-boats“ a ani jedna se nepráskla. Všichni přežili ve zdraví, i když někdo byl trochu mokřejší (nejvíc háčci :-). Po další mastné (respektive olejnaté) štrece jsme dojeli k jezu, který jsme přenášeli (a byla to dost makačka). Pak jsme jeli dál a dál, jak už to většinou na put'áku bývá. Na chvíli zasvitlo sluníčko - jupííí; a tak jsme vyvalili břicha a služba svoje nádobíčko a každý dělal to, co umí. Během obídka nás potkala nečekaná návštěva místního vlastníka jezu a všeho, co uviděl - od broskví (ty vypadaly dost lákavě) až po šlajsnu (schůdečky), kde jsme přetahovali naše „dopravní“ prostředky. Pán byl dost „old-school“, a tak byl trochu pomatený. Rozdal nám mnoho rad a instrukcí a taky nás upozornil, že je ta šlajsna ŽIVOTU NEBEZPEČNÁ a že jestli někdo tady umře, tak on nehne ani prstem. Ale to by stejně nešlo, protože on byl rád, že může chodit (ale nic proti němu :-). A jako třešnička na dortu bylo, když nás upozornil, že na nás zavolá policii, jestli na místě, kde jsme papali, necháme jediný malý ušmudlaný papíreček. Po cestě nás potkala menší terénní „vločka“ - malý hup s hafo kamenama a říčním bordelem. Někteří experti narazili na menší kamínky, ale měli štěstíčko - nic se jim nestalo. Někteří měli ovšem smůlu a vlnka je zalila a pak je rovnou uchlastala. Po dalších X km jsme dojeli do jakéhosi kempíku u jezu, kde na nás už čekal vysmátý Sam. Lodě jsme tradičně vytáhli z vody a jak se říká rozbili tábor; ale „skvělý“ bylo, že tam byl všude beton. K věče jsme vařili rizoto, kterého bylo až moc, a tak jsme ho dali rybářům, kteří ho využili po svém. Dulík chytil cejna a tak si ho chtěl hned upéct. Když už byl ale cejn dokonale urožněnej, rozhodl se Dulík, že ho vyhodí - asi mu to moc nejelo :-). Po večerním pokecu a trošce teplého čaje se odebrala většina spát, ale předtím se ti čistotnější oddali večerní hygieně.

Vlad'ka a Jára

9. den - čtvrtek 31.8.:

Noční slibované vzrůšo (vichřice 90 km/h) stálo za prd. Ani nefouklo. Uff... Masculární Sam vedl dnešní rozcvičku. Ranní rozeběh byl ostrý jako břitva a tvrdý jako kámen. Sam nešetřil ani housenku. Vydatná snídaně (chléb s podivně vypadající, ale výbornou hnědou pomazánkou) nás dostala zpět do formy. Pod vedením Járy jsme nasedli do svých kocábek a vyrazili dál. Naše čluny hnal kupředu mocný proud. V jednu chvíli jsme narazili na velice podivný strom - byl to banánovník a pršely z něj banány. A Jiřin, známá gorilka, předvedl své umění. Proud nás unesl až k železničnímu mostu, kde nás řeka vyflusla na břeh a vydali jsme se pustinou s loděmi na zádech až k nedalekému majáku (=pouliční lampa). Servali jsme ze sebe mokré hábity a převlékli se do civilu. Nasýtli jsme lačné žaludky (lahoda) a čekali na příjezd velkého Rudy se záchranným autobusem. Jízda byla pekelná, ale krkolomná cesta nás nakonec všechny uspala. Procitli jsme u našeho opevnění, obehnaného železnými hradbami. Brána nás vcucla, jako malinu. Náš povoz byl zbaven všech věcí, které zmizly v útrokách skříní a poliček. Po týdenním používání jsme museli dát novou vizáž naší výzbroji - chyběl název sponzora. A tak teď máme všichni zeleno černo bílá trička s krásným růžovým nápisem (děkujeme, Same!) „Jizera 06“. A pak začala hostina - mocný oř na čtyřech kolech nám přivezl 15 nádherně ozdobených a propečených pizz. S plnými bachory všichni znaveni uléhají do svých kójí a my pod svitem medové svíčky píšeme tento srdceryvný příběh. Dobrou noc vám přejí věčně trsající Šnek a Ješt'a.

P.S.: Já tak rád trsám, trsám!

Ještěrka a Šnek

10. den - pátek 1.9.:

Poslední den puťáku - ach jo... Dneska jsme se vyspali o trochu víc, než normálně. Nejprve jsme si museli sbalit všechny saky a taky paky a vynosit je z kluboven, aby je mohla některá skupinka uklidit. Teprve poté jsme měli nárok na snídani (služba nám uvařila marmeládové chleby a čajík). Místo toho, abychom si po vydatné snídani trochu odpočinuli a nechali slehnout, byli jsme nahnáni do práce, abychom všechno hezky stihli. A tak se brzy uklízelo, uklízelo, uklízelo a uklízelo (Tyčka by z nás měl radost!). Brzy se věci znovu stěhovaly - tentokrát před barák, aby mohla čistý a nablýskaný háv obléknout i naše milá hala. Když už bylo všechno hotovo a nikde nezůstalo prachu ani co by se za nehet vešlo, nadešel čas na rozlučkový nástup. Trochu nás překvapilo, že si Dejfe nese „svůj“ modrý barel (asi už s ním srostl, když ho tak dlouho stále stěhoval...). Ale ani nápad - přišla na řadu tombola. Výherci si mohli odnést celý chleba, lahodnou paštiku, podrcenou Horalku a spoustu dalších chutných věcí, ze kterých budou mít doma maminky jistě velikánskou radost. Když jsme se nástupem rozloučili, přiblížila se desátá hodina ranní a my jsme se začali pomalu rozprchávat do svých domovů. A co říci na závěr? Škoda toho počasí - mohlo nám alespoň občas trochu zasvitnout sluníčko, ale zase jsme si nemohli stěžovat na nedostatek vody. Takže děkujeme, Dejfe a Ještěrko, a za rok zase AHOJ!

Ofce